

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: I. K. N. S.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2017, čj. OAM-1035/ZA-ZA11-P05-2016,

takto:

- I. Žaloba se ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zamítá.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2017, čj. OAM-1035/ZA-ZA11-P05-2016 se ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 14 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán rozhodl dne 16. 6. 2017 o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že tuto neudělil, a to s odkazem na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že se nejprve zabýval otázkou, ke které zemi je nutné posuzovat žádost o udělení ochrany v případě žalobkyně, která uvedla, že místem jejího narození je Jafa ve státě Palestina (mandátní území Velké Británie), a že je státní příslušnicí Jordánska a Sýrie. Za zásadní v této věci správní orgán považoval skutečnost, že žalobkyně se v průběhu řízení prokázala cestovním dokladem Jordánska č. 0148260, který jí byl vydán v Ammánu dne 5. 9. 2016 s platností do 4. 9. 2021, rovněž pak žalobkyně doložila již neplatný cestovní doklad Jordánska č. L424388, vydaný dne 23. 11. 2011 a platný do 22. 11. 2016. V obou dokladech je uvedeno tzv. národní číslo (national number) žadatelky, toto je přidělováno výhradně občanům konkrétního státu, zde tedy Jordánska. Jak žalovaný dále uvedl, provedl kontrolu pravosti obou dokladů, tyto nebyly ani padělány, ani pozměněny.
3. Žalobkyně dále předložila žalovanému dočasné povolení k pobytu Palestincům a opis zápisu v občanském registru o jejím pobytu v Sýrii, kdy první písemnost byla vydána syrským ministerstvem vnitra a jsou v ní uvedeny především osobní údaje žadatelky, druhá byla vydána syrským ministerstvem práce a sociálních věcí, konkrétně Všeobecným úřadem pro záležitosti Arabských palestinských uprchlíků a krom osobních údajů žalobkyně obsahuje údaj o jejím pobytu na území Sýrie od 29. 5. 1948, dále údaj o provdání za státního příslušníka Jordánska, pana D. A. A. S. V uvedených dokumentech se nenachází údaj o státní příslušnosti žadatelky k Sýrii. Žalobkyni tak žalovaný považovat za prokazatelnou státní příslušnici Jordánska. Za tvrzený důvod žádosti o mezinárodní ochranu pak žalovaný označil skutečnost, že v Jordánsku žalobkyně nemá žádné vazby, nikdy tam dlouhodoběji nežila, ze Sýrie, kde většinu života žila, odešla z důvodu bezpečnostní situace a Českou republiku si vybrala poté, co se jí nepodařilo zajistit si pobytové oprávnění pro vycestování do Kuvajtu za synem, když v ČR žije její synovec.

II. Žalobní argumentace

4. V žalobě žalobkyně poukazuje na to, že byla zkrácena na svých právech, neboť nebylo řádně přihlédnuto k okolnostem její věci, splňuje podmínky § 14 a § 14a zákona o azylu. S rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, neboť celý život strávila v Sýrii, tuto zemi byla nucena opustit z důvodu válečného konfliktu. Státní příslušnost Jordánska má pouze z důvodu, že měla svého manžela z Jordánska, v této zemi však nikdy nežila a z uvedeného důvodu tam pro ni žití není ani možné. Správní orgán se realitou jejího možného tamního žití dostatečně nezabýval.
5. V doplnění žaloby žalobkyně následně uvedla, že svoji žádost podala z důvodu konfliktu v Sýrii, narodila se v Jafě v Palestině, když jí byly tři roky, odešla rodina do Sýrie, kde pobývala v uprchlických táborech. Když jí bylo sedmnáct let, byla provdána za manžela z Jordánska a díky tomu získala jordánskou státní příslušnost. Celý život však strávila v Sýrii, její manžel v r. 2014 zemřel. Když přišla válka, všichni příbuzní Sýrii opustili a opustila ji i ona. Její syn žije v Kuvajtu, kde jí ale pobyt nebyl udělen. V ČR má synovce. V Jordánsku má sestru, u ní ale nemůže zůstat, aby ji celý život hostila, nikoho jiného nemá, tam se tedy nedá žít. Protože Sýrii opustila z důvodu válečného konfliktu, jedná se o důvod pro udělení doplňkové ochrany, kdy za vážnou újmu je nutné považovat vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

6. Správní orgán se nezabýval specifickým postavením žalobkyně, tím, že se jedná o palestinskou běženkyni pobývajících v Sýrii, ani tím, zda fakticky může žít v Jordánsku, když žila celý život v Sýrii a byla závislá na svém manželovi, který již nežije. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009, kdy se soud vyjádřil k posuzování možnosti vnitřní ochrany (§ 2 odst. 8 zákona o azylu ve spojení s čl. 8 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES). Z pohledu těchto ustanovení považuje za nutné v takovém případě posoudit 4 kritéria, a to, zda je jiná část země pro žadatele dostupná, zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, dále, zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto podmínky pak musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je nutné brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele.
7. Žalobkyně je přesvědčena, že lze tyto aspekty vztáhnout i na její osobu, celý život strávila v Sýrii, v Jordánsku nikdy dlouhodobě nežila ani nepracovala, zem navštěvovala pouze krátce za příbuznými, přestože je státním příslušníkem Jordánska, bude společností vnímána jako syrská Palestinka. Žalovaný tak měl zkoumat především splnění čtvrtého kritéria, tedy, zda země splňuje minimální standard ochrany lidských práv, když žalobkyně je již seniorkou, nelze tedy na ní požadovat, aby byla v Jordánsku zaměstnána. Žalovaný se tedy nezabýval situací, zda má přístup k živobytí, když celý život pobývala v jiné zemi a zda je stát její příslušnosti schopen a ochoten se o ni postarat a poskytnout jí adekvátní ochranu.
8. V daném smyslu pak žalobkyně odkazuje na zprávu MZV o stavu lidských práv v Jordánsku za r. 2016, která pojednává o tom, že v zemi sídlily čtyři skupiny Palestinců, z nichž mnozí čelili diskriminaci, ti, kteří po válce v r. 1948 přešli do Jordánska, získali plné občanství. Ti, kteří stále pobývali na Západním břehu po r. 1967, již nemohli požadovat plné občanství, ale mohli získat dočasné cestovní doklady bez národních identifikačních čísel za předpokladu, že by také neměli cestovní doklad palestinské samosprávy. Tito jednotlivci měli přístup k některým vládním službám, ale platili v nemocnicích, vzdělávacích institucích a školicích střediscích. Uprchlíci, kteří uprchli z Gazy po r. 1967, neměli nárok na občanství, orgány jim vydaly dočasné cestovní doklady bez národních čísel. Tyto osoby neměly přístup k vládním službám a byly téměř zcela závislé na službách UNRWA. Palestínští uprchlíci ze Sýrie, kteří byli schopni vstoupit do země, navzdory tomu, že mnozí byli odvezeni na hranici, měli přístup k službám UNRWA. Dle zprávy Freedom House o politických a občanských právech v Jordánsku za r. 2015 je pak patrné, že UNHCR na konci tohoto roku hlásilo téměř 700 000 registrovaných uprchlíků v Jordánsku, z nichž nejméně 630 000 pochází ze Sýrie. Zatímco Jordánsko není signatářem Ženevské úmluvy z r. 1951, týkající se statutu uprchlíků, vláda dodržuje dohodu s UNHCR, podle níž mohou zůstat uprchlíci v Jordánsku, zatímco agentura hledá trvalé řešení. Jsou oprávněni pracovat pouze v táborech, ačkoli většina žije a pracuje ve městech. Špatné podmínky a omezení volného pohybu vedly k násilným nepokojům v táboře Zaatar v r. 2014. Byly hlášeny zprávy, že pohraniční úřady odmítají svobodné syrské vojáky nebo uprchlíky palestinského původu, což porušuje mezinárodní normy. V některých případech byl Palestincům s jordánským občanstvím, kteří znovu vstoupili do země ze Sýrie, kteří zem opustili v sedmdesátých letech, odepřen vstup nebo byli zbaveni svého občanství. Z uvedeného plyne, že postavení syrských Palestinců není zcela na roveň občanům Jordánska, i

přestože mají jejich státní příslušnost. Vzhledem k tomu, že žalobkyně celý život trávila v Sýrii a v Jordánsku nikdy dlouhodoběji nepobývala ani nepracovala, nemá zaručeno, že o ni bude ze strany státu postaráno, coby o osobu, která je již seniorkou a vdovou. Sýrii byla nucena opustit z důvodu válečného konfliktu. Navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Z písemného vyjádření žalovaného správního orgánu ze dne 15. 8. 2017 vyplývá, že žalobkyně uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení, je arabské národnosti a vyznává sunnitský islám. Mimo vysoký tlak netrpí žádnými zdravotními problémy, po odchodu z Palestiny žila v uprchlických táborech a byla existenčně závislá na svém manželovi. Se syrskými státními orgány neměla nikdy žádné problémy. Byla jí umožněna návštěva syna, žijícího v Kuvajtu, povolení k pobytu jí však kuvajtské orgány neudělily. Sestra, kterou rovněž žalobkyně navštívila, žije v Jordánsku. Žalobkyně nepociťovala žádné diskriminující opatření ze strany syrských ani jordánských státních orgánů a s ohledem na její doklady je třeba pohlížet na žalobkyni jako na státní příslušnici Jordánska. Ostatní její příbuzní žijí ve Švédsku a v Německu, její synovec v ČR. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla válku v Sýrii, rozbombardování města, u kterého žila v uprchlickém táboře, a nebezpečné podmínky pro život v Sýrii. Žalovaný měl za prokázané, že žádost žalobkyně je motivována její snahou o legalizaci pobytu v situaci, kdy se má na řešení její sociálně ekonomické situace podílet její synovec. S ohledem na ekonomické důvody a snahu o legalizaci pobytu odkazuje žalovaný na rozhodnutí NSS ze dne 21. 8. 2003, čj. 2 Azs 5/2003, ze dne 12. 7. 2016, čj. 2 Azs 115/2016.
10. K humanitárnímu azylu žalovaný uvedl, že o něho nelze žádat, není na něj právní nárok, ani subjektivní právo. Na základě řádně a úplně zjištěného a správním spisem doloženého vyhodnocení konkrétního skutkového stavu azylové historie žalobkyně, její rodinné a sociálně ekonomické situace, správní orgán dospěl k závěru, že neshledává důvody, hodné zvláštního zřetele a azyl dle § 14 zákona o azylu nebyl udělen.
11. K smyslu a účelu doplňkové ochrany pak správní orgán uvedl, že jím je poskytnutí subsidiární ochrany a možnosti legálního pobytu v ČR u těch žadatelů, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně určených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase, než v případě aplikace institutu azylu. Doplňkovou ochranu je možné udělit jen ve vymezených případech vážné újmy, kterou žalovaný neshledal. Navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.), a rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
13. Ze správního spisu plyne, že dne 9. 12. 2016 poskytla žalobkyně žalovanému údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že se narodila v Palestině 31. 12. 1945, za státní příslušnost označila Jordánsko a Sýrii, je arabské národnosti. Jejím náboženským

přesvědčením je islám – sunna, politické nemá, je vdova. Má syna, nar. x, který je státním příslušníkem Jordánska a žije v Kuvajtu. Dále žalobkyně uvedla, že v září 2015 měla vízum do Kuvajtu na 1,5 měsíce, má vysoký tlak, jinak je zdravá. V Jordánsku ani v Sýrii nikoho nemá, manžel zemřel, v Kuvajtu neobdržela povolení k pobytu, v ČR má synovce.

14. V průběhu pohovoru týž dne žalobkyně uvedla, že v jejích třech letech odešli z Palestiny, byli v uprchlických táborech v Sýrii, když jí bylo 17 let, vdala se, žila v Sýrii, má syna, který žije v Kuvajtu asi 10 let. Manžel jí v r. 2014 v Sýrii zemřel, odešla odtamtud z důvodu války, byla ženou v domácnosti. Syn žije s manželkou a 3 dětmi, jeho žena je také Palestinka. Příbuzní žijí ve Švédsku a v Německu. Válka v Sýrii se jí dotkla tak, že město bylo vybombardováno, domy kolem již nestojí, byla válka, život nebyl bezpečný. Žalobkyně tam zůstala sama, což bylo pro ni špatné. Dříve měla manžela, byla mladší a zdravější, nyní tam nikoho nemá. Nemá kam jít, zkoušela si zařídit pobyt v Kuvajtu, ale nepovolili jí to, kuvajtská vláda řekla synovi, že má jít on za ní do Sýrie. Pro ně jsou cizinci, Palestincům nic nedávají. Do ČR ji pozval synovec, který zde žije, řekl jí, že je tu dobrý život. Se syrskými orgány problémy neměla, v Jordánsku žije její sestra, k té ale jezdila jen na návštěvu. Jordánský pas obdržela z důvodu toho, že manžel byl Jordánec, na palestinský pas nikam jezdit ani jít nemohli. Svatba s manželem byla domluvená přes jeho tetu, předtím se nikdy neviděli. Do Sýrie se vrátit nechce ani nemůže, je tam válka. Mohla by se vrátit, kdyby tam bylo bezpečno. Problémy při opuštění Sýrie neměla. Má potvrzení, syrský občanský průkaz, od r. 1948 tam žila.
15. Dne 7. 4. 2017 byla žalobkyně seznámena s podklady správního orgánu, žádné další informace nenavrhovala. Uvedla, že neví, proč by se měla seznamovat s informacemi o Jordánsku, když celý život žila v Sýrii, má i její občanský průkaz. Cestovní pas Jordánska jí byl vydán pouze k tomu, aby mohla navštívit děti. Má za to, že je Palestinka žijící v Sýrii, v Jordánsku nikdy nebydlela a pas má jen díky tomu, že manžel byl Jordánec.
16. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné

nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
17. Po přezkoumání věci dospěl soud k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by bylo možné hodnotit jako azylově relevantní z důvodů pronásledování žalobkyně v zemi jejího životního pobytu, tj. v Sýrii, kde žila od svých tří let až do r. 2016. K úpravě, týkající se azylově relevantního pronásledování v § 12 zákona o azylu (viz bod 16) soud doplňuje, že žalobkyně neuvedla, že by byla jakkoliv politicky příslušná či aktivní, naopak, uvedla, že nemá žádnou politickou příslušnost a nikdy neměla jakékoliv problémy, které by mohly s politikou a reakcí státních orgánů jakkoliv souviset. Je tedy zcela nasnadě, že žalovaný rozhodl v souladu s platnou právní úpravou, pokud na str. 4 rozhodnutí ve věci dospěl k závěru, že podmínky tohoto ustanovení žalobkyně nesplňuje. Na str. 4 – 6 pak správní orgán odůvodnil, proč žalobkyně nesplňuje ani podmínky písm. b) tohoto ustanovení, uvedl, že nezjistil, že by žalobkyně mohla důvodně pociťovat vážné obavy z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, či pro zastávání určitých politických názorů. Jak soud výše uvedl veškeré rozhodné skutečnosti, týkající se této věci, považuje rovněž za zcela patrné, že žalobkyně skutečně žádné informace o tom, že by mohla mít podobné obavy, žalovanému nesdělila. Její výpověď lze uzavřít tak, že je seniorkou, která nebyla nikdy pracovně zapojena, měla manžela a byla v domácnosti, posléze, když manžel zemřel, zůstala v zemi, kde probíhal ozbrojený konflikt sama, město bylo vybombardováno a ona území opustila, neboť neměla žádné zázemí. Azylově relevantní důvod pro možné udělení azylu dle § 12 zákona o azylu je tedy možné zcela vyloučit a soud souhlasí s odůvodněním žalovaného, týkajícím se cit. institutu. Je rovněž patrné, že žalobkyně ve své žalobě ani netvrdila, že by podobný důvod existoval.
18. Žalobkyně sdělila, že do České republiky přicestovala na pozvání svého synovce, nesdělila, že by v České republice žil blízký příbuzný, jehož má jako rodinného příslušníka na mysli § 13 a § 14b) zákona o azylu. Z uvedeného pohledu je tedy rovněž

zcela patrné, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro využití těchto ustanovení v jejím případě.

19. Po přezkoumání věci tedy dospěl soud k závěru, že podmínky §§ 12, 13 a 14b) zákona o azylu v případě žalobkyně naplněny nejsou, žalovaný zhodnotil tyto své závěry zcela dostatečně a adekvátně a soud tedy přistoupil k tomu, že žalobu v tomto rozsahu rozhodnutí zamítl jako nedůvodnou, a to s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.r.s.
20. Jiný závěr soud učinil v rozsahu ustanovení § 14 a § 14a) zákona o azylu. Soud si je vědom toho, že na humanitární azyl není právní nárok, je však běžné, že u tohoto ustanovení správní orgán zvažuje nejen zdravotní stav žadatele, ale i jeho věk, práceschopnost a sociálně-ekonomické zázemí či možnosti. Tyto faktory jsou v případě žalobkyně ovšem již, dle přesvědčení soudu, natolik rizikové, že zaslouží podstatnější zhodnocení jednotlivých momentů. Žalobkyně je již ve věku seniora – v době rozhodování žalovaného docílila věku 71 let, nikdy nebyla pracovně zapojena, nemá vlastní zázemí ani v Sýrii, ani v Jordánsku, Kuvajtem nebyla dlouhodoběji přijata. Pokud tedy žalovaný posuzoval její možný návrat, uvedl, že ji považuje za státního příslušníka Jordánska a tam je její návrat možný. Zde ovšem z žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá žádná úvaha či nastínění toho, že návrat Palestinky, žijící celý život v Sýrii, byť s potvrzenou státní příslušností (z důvodu sňatku s občanem Jordánska) je v aktuálním čase možný, bezpečný a zda lze očekávat, že žalobkyni bude poskytnuta potřebná ochrana. Jak plyne např. z podkladu Jordánsko, Minority Rights Group International, 2016 – Jordánsko-Palestinci, státní příslušnost je pro Palestince v Jordánsku komplikovanou otázkou, většina Palestinců sice má jordánskou státní příslušnost a mnozí se integrovali, Jordánsko je však stále považuje za uprchlíky s právem vrátit se do Palestiny. Úřad OSN pro palestinské uprchlíky na Blízkém východě v r. 2006 oznámil, že v Jordánsku bylo jako uprchlíci a vysídlené osoby zaregistrováno více než 1,8 milionu Palestinců, udělení občanství bylo zamítnuto přibližně 150 000 Palestinců, většinou z Gazy, ale také těm, kdo po roce 1967 zůstali na Západním břehu a do Jordánska přišli až později. Pokud tito Palestinci již nemají cestovní doklady, vydané palestinskými úřady, vydává jim vláda dočasné cestovní pasy. Zpráva Freedom House – Jordánsko, 29. června 2016 - Svoboda ve světě 2016-Jordánsko (F. Právní stát: 6/16) přímo mj. uvádí, že Palestincům s jordánským občanstvím, kteří Jordánsko opustili v 70. letech 20. století a nyní do země znvu vstupují ze Sýrie, byl v některých případech zamítnut vstup do země nebo odňato občanství. O podobných problémech se pak zmiňují i zbývající dva podklady, nacházející se ve správním spise.
21. Z výše uvedeného má soud dosud za zcela nedostatečně zhodnocenou právě otázku možného bezpečného návratu žalobkyně do Jordánska jako země její státní příslušnosti tak, jak tuto otázku zhodnotil žalovaný, na základě všech skutečností, které žalobkyně sdělila a které jsou bezpečně k dispozici. Za bezpečný návrat pak v uvedeném smyslu soud považuje nejenom jasné stanovisko, zda se nemůže žalobkyni přihodit, že i jí bude bez dalšího státní občanství případně odňato, ale i její možné sociální zázemí, které a zda by jí mohlo být poskytnuto v její sociální situaci, tedy, zda by pro ni nemohla nastat situace, znamenající určité ponižující či nedůstojné postavení. V uvedeném smyslu by měl žalovaný podrobněji vypořádat možné sociální zařazení žalobkyně jak pro případ, že její státní občanství bude v Jordánsku po jejím případném návratu akceptováno, ale i případ, že tomu tak nebude, a to z výše uvedeného pohledu. Krajský soud je přesvědčen, že

teprve poté bude žalovaný schopen vydat pro zrušenou část rozhodnutí objektivně a úplně odůvodněný výrok.

22. Po pečlivém přezkoumání tedy dospěl soud k závěru, že ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany dle §§ 14 a 14a) zákona o azylu správní orgán neučinil dostatečná zjištění a v uvedeném rozsahu mu věc vrací k dalšímu řízení - § 78 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s.

V. Náklady řízení

23. Ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. předpokládá přiznání náhrady nákladů řízení účastníkovi, který byl v řízení úspěšný. Žalobkyně i žalovaný byli částečně úspěšní, ani jeden z nich však náhradu nákladů řízení neúčtoval, proto soud rozhodl tak, že náhrada nákladů řízení nenáleží žádnému z nich.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. ledna 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně